

Sygn. akt I Ca 155/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2019 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Joanna Składowska

Sędziowie SSO Katarzyna Powalska

SSO Barbara Bojakowska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2019 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G.

przeciwko P. T.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 30 listopada 2018 roku, sygnatura akt I C166/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości na następujący:

„1. zasądza od pozwanego P. T. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. 53574,56 (pięćdziesiąt trzy tysiące pięćset siedemdziesiąt cztery 56/100) złotych z odsetkami liczonymi od 28 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty:

- od kwoty 37715,83 złotych – umownymi w wysokości czterokrotności stopy

lombardowej NBP, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych,

- od kwoty 15858,73 złotych – ustawowymi za opóźnienie;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego P. T. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. 6090 (sześć tysięcy dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.”;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego P. T. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. 5390 (pięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 155/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 30 listopada 2018 r., wydanym w sprawie sygn. akt I C 166/18, Sąd Rejonowy w Łasku oddalił powództwo B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. przeciwko P. T. o zapłatę 53 795,54 złotych wraz z odsetkami i kosztami procesu; zasądzając od powoda na rzecz pozwanego 5 417 złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie zapadło przy następujących ustaleniach i wnioskach:

Pozwany P. T. zawarł 30 lipca 2012 r. z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej o numerze (...). Kwota pożyczki została ustalona na 49 118,69 złotych. Pozwany jako pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty kwoty pożyczki w 48 ratach, począwszy od 26 sierpnia 2012 r.

W dniu 5 grudnia 2014 r. wierzyciel (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. złożył w Sądzie Rejonowym w Łasku wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu 25 września 2014 r. W dniu 29 grudnia 2014 r. nadano klauzulę wykonalności zgodnie ze złożonym wnioskiem. Postępowanie egzekucyjne na podstawie opisanego tytułu wykonawczego prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. M. pod sygnaturą akt Km 3328/15. Postanowieniem z 16 lipca 2015 r. postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Postanowieniem z 30 marca 2018 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 622/17, Sąd Rejonowy w Łasku zmienił postanowienie referendarza sądowego w przedmiocie nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności z dnia 29 grudnia 2014 r. w ten sposób, że wniosek wierzyciela z dnia 5 grudnia 2014 r. o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 25 września 2014 r. wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. przeciwko dłużnikowi P. T. oddalił.

W dniu 28 lipca 2016 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z powodem B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności, cedując całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

W związku z brakiem uregulowania przez pozwanego zadłużenia z terminie, pismem z dnia 13 lutego 2017 r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wezwał pozwanego do spłaty zaległości w kwocie 51 784,03 złotych w terminie 7 dni od daty doręczenia. Strona powodowa zawiadomiła również pozwanego P. T. o przelaniu (cesji) na rzecz należnych od niego cedentowi wierzytelności.

Dnia 20 marca 2018 r. strona powodowa sporządziła wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym wskazała, że w jej księgach ujęta jest wierzytelność w stosunku do pozwanego na kwotę 53 795,54 złotych.

Dokonując oceny zasadności powództwa i podniesionych przez pozwanego zarzutów, Sąd pierwszej instancji przyjął, że niewątpliwym w sprawie jest fakt zawarcia umowy pożyczki o nr (...) w dniu 30 lipca 2012 r. pomiędzy P. T. a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. oraz fakt zawarcia pomiędzy pierwotnym wierzycielem a powodem B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G. umowy przelewu wierzytelności w dniu 28 lipca 2016 r. Okoliczności te zostały potwierdzone dokumentami w postaci stosownych umów.

W związku ze złożonym wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu można stwierdzić, że roszczenie banku było wymagalne co najmniej w dacie złożenia tego wniosku, a więc w dniu 5 grudnia 2014 r. Powód wystąpił z pozwem 28 sierpnia 2017 r., a zatem przed upływem okresu przedawnienia.

Mimo to, w ocenie Sądu Rejonowego, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa jako datę wymagalności dochodzonego pozwem roszczenia wskazała 30 sierpnia 2014 r. Wtedy to - jej zdaniem - wierzyciel pierwotny wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki gotówkowej o numerze (...). Powód nie przedstawił jednak w toku niniejszego postępowania oświadczenia wierzyciela pierwotnego o wypowiedzeniu umowy wraz z dowodem doręczenia pozwanemu, a tylko taki dokument mógłby stanowić dowód na ustalenie daty wymagalności roszczenia. Skoro tak, to należało przyjąć, iż strona powodowa nie wykazała przedmiotowej okoliczności. W sprawie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie podlegają badaniu przez sąd jakiegokolwiek kwestie merytoryczne, które mogłyby przesądzać o zasadności roszczenia banku. Bankowe tytuły egzekucyjne nie korzystają ze zrównania z dokumentami urzędowymi, a zatem należy traktować je jedynie jako dokumenty prywatne. W konsekwencji zaś do twierdzeń w nich wskazanych ma zastosowanie art. 6 k.c., co sprowadza się do twierdzenia, iż nabywca wierzytelności winien jest udowodnić kwotę wskazaną w bankowym tytule egzekucyjnym na zasadach ogólnych. W ocenie Sądu Rejonowego, w niniejszej sprawie nie miało to miejsca. Dowodem na powyższe nie jest w szczególności wyciąg z ksiąg rachunków funduszu sekurytyzacyjnego z 20 marca 2018 r. Z dokumentu tego wynika bowiem jedynie, że powyższa wierzytelność została nabyta przez fundusz w drodze przelewu.

W konsekwencji brak jest możliwości zweryfikowania twierdzeń powoda o wysokości zadłużenia pozwanego wynikającego z umowy pożyczki gotówkowej o numerze (...) z dnia 30 lipca 2012 r., co jest konieczne przy stanowisku pozwanego wnoszącego o oddalenie powództwa w całości.

I wreszcie, twierdzenia powoda, iż w niniejszym postępowaniu w istocie dochodził należności wynikającej z umowy pożyczki, a nie z umowy kredytu gotówkowego należało cenić jako zmianę powództwa w tym zakresie, co świetle postanowień art. 505⁴ § 1 k.p.c. jest niedopuszczalne.

Z tych wszystkich względów powództwo oddalono, orzekając jak w pkt 1 wyroku.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c.

Powód wniósł apelację od powyższego rozstrzygnięcia, zaskarżając wyrok w całości i podnosząc następujące zarzuty:

I. naruszenie prawa procesowego poprzez:

1. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozpoznania materiału dowodowego zebranego w sprawie, polegające na pobieżnym zbadaniu dowodów zaofiarowanych przez powoda na okoliczność wykazania wysokości dochodzonego roszczenia, w szczególności umowy pożyczki, Bankowego Tytułu Egzekucyjnego (BTE) wraz z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych, a zupełnym pominięciu dowodu w postaci postanowienia o umorzeniu egzekucji oraz umowy sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem załącznika do tejże umowy, co w efekcie doprowadziło do błędnego uznania przez sąd, iż powód nie wykazał istnienia i wysokości dochodzonego pozwem roszczenia;

2. naruszenie art. 233 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażające się w sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania i zasadami doświadczenia życiowego uznaniu przez sąd, że:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie stanowi wiarygodnego dowodu istnienia wierzytelności, podczas gdy księgi rachunkowe funduszu podlegają kontroli Komisji Nadzoru Finansowego, a więc stanowią wiarygodny dowód na poprawność zawartych w nim danych, a zapisy w tym wyciągu są spójne z całością dokumentacji zgromadzonej w sprawie;

- przedłożony do akt sprawy BTE wraz z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności nie dowodzi wysokości zadłużenia pozwanego ani poszczególnych jego składowych, a także sposobu księgowania wpłat pozwanego i naliczania odsetek, podczas gdy powyższe wynika wprost z treści BTE, na podstawie którego wszczęto egzekucję, co ostatecznie doprowadziło do częściowego oddalenia powództwa podczas gdy powyższe w logiczny sposób koresponduje z twierdzeniami powoda;

- powód nie wykazał daty rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, podczas gdy data wypowiedzenia wynika bezpośrednio z BTE i pokrywa się z datą wskazaną w wyciągu z załącznika do umowy cesji wierzytelności oraz informacjami pozyskanymi od poprzedniego wierzyciela a przedstawionymi przez powoda;

- umowa kredytu nie dowodzi wysokości zobowiązania oraz zasad na jakich pozwany miał spłacać zadłużenie, podczas gdy w ocenie Sądu pierwszej instancji ta sama umowa kredytu dowodzi faktu istnienia zobowiązania;

- powód nie wykazał wysokości roszczenia, podczas gdy powód przedłożył szereg dokumentów wskazujących na wysokość zaciągniętego, a nie wypełnionego zobowiązania, m.in. umowy pożyczki, BTE wraz z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności, postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda a także wyciągu z umowy cesji wierzytelności oraz załącznika do umowy cesji wierzytelności, zważywszy, że na podstawie tych samych dowodów Sąd I Instancji uznał, że z pewnością roszczenie istnieje, jest wymagalne, a nadto nie uległo przedawnieniu;

3. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak uzasadnienia podstawy faktycznej oraz przyczyn, dla których Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej dowodom zaoferowanym przez powoda, w tym umowie sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do tej umowy, gdy tymczasem powód do umowy cesji przedłożył wyciąg z załącznika, tj. wydruk komputerowy, który zawierał najważniejsze postanowienia i dane do tego, aby ustalić wysokość i składowe zadłużenia, a zapisy w tym wyciągu są spójne z całością dokumentacji zgromadzonej w sprawie i Sąd przy jednoczesnym uznaniu cesji wierzytelności za udowodnioną w oparciu o te same dowody. Sąd winien wyjaśnić powody uznania dowodów za wiarygodne dla stwierdzenia jednych faktów i jednoczesnej odmowy nadania im waloru wiarygodności dla stwierdzenia innych faktów z tych dowodów wynikających. Odmowa uznania ww. dowodów za wiarygodne w części wskazującej na wysokość roszczenia spowodowała, że powództwo zostało oddalone. Brak wskazania przyczyn uznania dowodów za niewiarygodne ww. zakresie utrudnia kontrolę instancyjną prawidłowości rozstrzygnięcia i wyklucza zbadanie toku myślowego sądu, jakim kierowano się przy ferowaniu wyroku.;

4. naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne, podczas gdy powód udowodnił wysokość zobowiązania zaciągniętego przez pozwanego, m.in. przedkładając umowę pożyczki oraz umowę cesji wierzytelności wraz z wyciągiem, na podstawie których można stwierdzić wysokość roszczenia i które sąd uznał za wiarygodne w pozostałym zakresie;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.

1. art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że prawidłowo wystawiony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (powoda) nie jest dowodem w sprawie (także) na okoliczność przejścia praw (na mocy umowy przelewu wierzytelności) na powoda oraz wysokości wierzytelności;

2. art. 6 k.c. polegające na jego błędnym zastosowaniu i uznaniu, że to powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, podczas gdy powód wykazał wysokość zaciągniętego zobowiązania, a to pozwany podważając te fakty nie przedłożył na poparcie swoich twierdzeń żadnych dowodów;

III. nierozpoznanie istoty sprawy polegające na zaniechaniu przez Sąd pierwszej instancji zbadania materialnej podstawy żądania pozwu.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

- I. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu;
- II. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych za pierwszą i drugą instancję;
- III. względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Pozwany domagał się oddalenia apelacji na koszt powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, wyłącznym powodem oddalenia powództwa w przedmiotowej sprawie było niewykazanie przez stronę powodową daty wymagalności dochodzonego pozvem roszczenia - 30 sierpnia 2014 r., kiedy to wg twierdzeń pozwu doszło do wypowiedzenia pozwanemu umowy pożyczki gotówkowej o numerze (...). Zdaniem Sądu Rejonowego, jedynym dowodem na tę okoliczność mogły być dokumenty w postaci oświadczenia wierzyciela pierwotnego o wypowiedzeniu umowy wraz z dowodem jego doręczenia pozwanemu, a powód ich nie przedstawił. Z tezą tą nie można się zgodzić.

Na wstępie warto zauważyć, że obowiązek udowodnienia roszczenia przez stronę powodową nie obliguje do przewidywania wszelkich możliwych zarzutów, jakie potencjalnie może podnieść strona przeciwna i w konsekwencji do zgłoszenia wszelkich dowodów już na etapie pozwu. W okolicznościach niniejszej sprawy, nawet wniesienie przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty nie pozwoliło na ustalenie wszystkich kwestii spornych, które wymagały dowodzenia. W sprzeciwie pozwany ograniczył się bowiem do ogólnego stwierdzenia, że kwestionuje roszczenie w całości, zarówno co do zasady, jak i wysokość. Następnie zaprzeczył, aby był dłużnikiem powoda z jakiegokolwiek tytułu, wskazując, że roszczenie powoda nie istnieje, a nawet gdyby istniało, to uległo przedawnieniu.

Trzeba z całą mocą podkreślić, że podejmując obronę, pozwany winien wskazać konkretnie z jakimi okolicznościami się nie zgadza i ustosunkować się do twierdzeń strony powodowej o faktach (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014 r., V CSK 78/14, LEX nr 1567490, z dnia 9 lipca 2009 r., III CSK 341/08, LEX nr 584753). Tego zaś pozwany nie uczynił, ograniczając się do prostej negacji.

Po wniesieniu sprzeciwu przez pozwanego powód przedłożył dokumenty w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego (BTE), odpisu postanowienia o nadaniu BTE klauzuli wykonalności, zawiadomienia o przelewie, wezwania do zapłaty, informacji o toczącej się egzekucji, a także umowy cesji wraz z załącznikiem. Sama umowa stała się dowodem w sprawie po załączeniu akt sprawy I Co 622/17 (dawniej I Co 1492/14) Sądu Rejonowego w Łasku, w których się znajduje.

Wbrew tezie zaprezentowanej przez Sąd Rejonowy, nie doszło do zmiany powództwa, a jedynie do sprecyzowania jego podstawy faktycznej. Co prawda w pozwie powód posługuje się terminem „umowy kredytu gotówkowego” i numerem (...), a w kolejnym piśmie wskazuje, że chodzi o umowę pożyczki gotówkowej o numerze (...), jednak nie może budzić żadnych wątpliwości, że pozwany nie zawierał 30 lipca 2012 r. dwóch umów, chodzi zatem o tę samą umowę, natomiast doszło do braku precyzji w oznaczeniu nazwy umowy, a różnica w numerze wyniknęła z faktu, że powód posłużył się wewnętrznym oznaczeniem funkcjonującym w banku będącym pożyczkodawcą. Potwierdza to załączona do akt korespondencja z pozwanym (k. 28) oraz załącznik do umowy cesji (k. 39). Podsumowując, zmiana podstawy faktycznej polega na oparciu tego samego żądania na zupełnie innym podłożu faktycznym, co nie miało w sprawie przedmiotowej miejsca.

Choć wyciąg z ksiąg bankowych, zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1876), w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego, przewidzianej

w art. 244 k.p.c., to jednak stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. Oczywiście, z dokumentem prywatnym, odmiennie niż w przypadku dokumentu urzędowego, nie wiąże się domniemanie prawne, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy. Nie jest natomiast tak, że dokumenty prywatne nie posiadają mocy dowodowej, albo ich moc dowodowa jest na tyle słaba, że nie jest dopuszczalne uwzględnienie powództwa wyłącznie w oparciu o takie środki dowodowe. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 czerwca 2004 r., IV CK 474/03, dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych, co jednak nie oznacza, że są one niezgodne z rzeczywistością. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależnej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Samo zaś zaprzeczenie zgodności treści powoływanych przez stronę powodową dokumentów z rzeczywistością nie podważa ich formalnej mocy dowodowej. Podlegają one ocenie według ogólnych zasad w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela powyższy pogląd.

Warto zauważyć, że pozwany, odnosząc się w piśmie datowanym na 30 kwietnia

2018 r. do kwestii wymagalności, nie zakwestionował faktu wypowiedzenia, wskazując, że roszczenie powoda, gdyby istniało, stało się wymagalne w sierpniu lub wrześniu 2014 r. i podnosząc zarzut przedawnienia (pismo pozwanego - k. 54). Dalej pozwany skupił się na kwestionowaniu, iż doszło do skutecznej cesji wierzytelności oraz zarzucał, że powód nie wykazał, że doszło do wypłaty kwoty pożyczki w formie gotówkowej. Kwestie te zostały zweryfikowane na niekorzyść pozwanego przez Sąd pierwszej instancji, który przyjął, że niewątpliwym w sprawie jest fakt zawarcia umowy pożyczki o nr (...) w dniu 30 lipca 2012 r. pomiędzy P. T. a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. oraz fakt zawarcia pomiędzy pierwotnym wierzycielem a powodem B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G. umowy przelewu wierzytelności w dniu 28 lipca 2016 r. Co więcej, wątpliwości Sądu nie budziło, że roszczenie banku było wymagalne co najmniej w dacie złożenia wniosku o nadanie BTE klauzuli wykonalności, a więc w dniu 5 grudnia 2014 r. Warto także wskazać, że wbrew podnoszonym zarzutom, pozwany pokwitował odbiór kwoty pożyczki 30 lipca 2012 r. (pokwitowanie - k. 105).

Oczywiście, zaprzeczenie prawdziwości dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg banku w niniejszej sprawie przez pozwanego, stosownie do z art. 253 k.p.c., przeniosło ciężar dowodu prawdziwości tego dokumentu na stronę powodową. Jednak w ocenie Sadu Okręgowego, powód sprostał temu obowiązkowi, przedstawiając w toku postępowania szereg innych, poza wyciągiem z ksiąg bankowych, wyżej opisanych dowodów z dokumentów dotyczących przedmiotowej umowy pożyczki, które należało oceniać kompleksowo, łącznie ze spornym wyciągiem z ksiąg banku. Ocena ta nie może pomijać tego, że dokument w postaci BTE został sporządzony przez podmiot profesjonalnie zajmujący się udzielaniem oraz obsługą pożyczek i kredytów (tj. przez Bank), w ramach przyznanых mu w tym zakresie kompetencji ustawowych wynikających z art. 95 ust. 1 Pr. Bank., przez upoważnione do tego osoby oraz na podstawie ksiąg rachunkowych, w których rejestrowane były wszystkie operacje na rachunku dotyczącym pożyczki udzielonej pozwanemu. Wysokość oprocentowania, kwota pożyczki oraz struktura rat i harmonogram ich płatności wynikały z treści umowy zawartej przez strony, znajdującej się w aktach sprawy I Co 1492/14 Sądu Rejonowego w Lasku. Jak już wskazano, wobec przedstawionego przez powoda szczegółowego wyliczenia wysokości niespłaconego zadłużenia pozwany nie postawił konkretnych zarzutów. Tymczasem BTE zawierał dokładne przedstawienie sposobu wyliczenia wskazanej w nim kwoty zadłużenia, przy uwzględnieniu kwot i dat wpłat, terminów płatności poszczególnych rat oraz określonego umową oprocentowania (k. 30 - 31). Pozwany ograniczył się do zakwestionowania przedłożonych dokumentów, natomiast nie wykazał okoliczności dokonania przez siebie dalszych spłat, które nie zostały uwzględnione w wyliczeniach powoda. Zaznaczyć przy tym wypada, że dowód w tym zakresie niewątpliwie obciążał pozwanego (art. 232 k.p.c.), bowiem powód nie ma możliwości przeprowadzenia dowodu, że pożyczkobiorca nie dokonał wpłaty, gdyż wymagałoby to przeprowadzenia dowodu na okoliczność negatywną.

Odnosząc się ściśle do kwestii wymagalności należy zatem w pierwszym rzędzie zauważyć, że pozwany z jednej strony niejako uznawał podawaną przez powoda datę, powołując się na zarzut przedawnienia. Po wtóre, data wypowiedzenia umowy - 30 sierpnia 2014 r. została wskazana w BTE. Pozwany nie wykazał, aby przed tą datą dokonywał płatności zgodnie z harmonogramem, a przede wszystkim dokonał wpłat nie uwzględnionych w BTE. Tymczasem niewywiązanie się z płatności dwóch pełnych rat, zgodnie z treścią zawartej umowy (§ 1 ust. 17), stanowiło podstawę

wypowiedzenia pożyczki, zatem brak wpłat wzmacnia tezę, że do sporządzenia i wysłania pisma zawierającego wypowiedzenie doszło. Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową banku wynikającą z art. 95 ust. 1 Pr. bank. wyciągu z ksiąg rachunkowych pożyczkodawcy (kredytodawcy) nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów wynika fakt zawarcia umowy pożyczki, jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty, a w przypadku analizowanym w niniejszej sprawie - także wykaz i sposób zarachowania dokonanych przez dłużnika wpłat. Pozwany nie wskazał, jakie konkretnie nieprawidłowości odbierają moc dowodową takiemu dokumentowi.

Niezasadnie zatem Sąd Rejonowy przyjął, że brak było możliwości zweryfikowania twierdzeń powoda o wysokości zadłużenia pozwanego wynikającego z umowy pożyczki gotówkowej o numerze (...) z dnia 30 lipca 2012 r. Wysokość zadłużenia wynikała ze złożonych dokumentów, a pozwany miał możliwość zakwestionowania wyliczeń, czego nie uczynił.

Podsumowując, w świetle zgromadzonych w sprawie dokumentów, analizując także poszczególne zarzuty pozwanego i podejmowaną przez niego obronę, właściwe było przyjęcie, że przed wystawieniem BTE doszło do wypowiedzenia umowy pożyczki, a data wymagalności 30 sierpnia 2014 r. i wyliczenie wysokości zadłużenia są prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze - na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. - Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego P. T. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G.

53 574,56 złotych z odsetkami liczonymi od 28 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty:

- od kwoty 37 715,83 złotych - umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych,

- od kwoty 15858,73 złotych - ustawowymi za opóźnienie; oddalając powództwo (a następnie apelację) w pozostałej części, tj. co do kwoty 220,98 złotych obejmującej koszty postępowania w sprawie I Co 1492/14 i prowadzenia egzekucji (postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności zostało uchylone, a kosztami egzekucji obciążony wierzyciel postanowienie Komornika - k. 33)) oraz co do odsetek umownych od odsetek (w tym zakresie roszczenie o odsetki nie ma bowiem źródła w umowie, lecz ustawie - art. 481 k.c.).

Konsekwencją tej zmiany była konieczność korekty rozstrzygnięcia w odniesieniu do kosztów procesu. Zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., należało pozwanego obciążyć całością poniesionych przez powoda kosztów, a zatem Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda 6 090 złotych, na które złożyła się opłata od pozwu - 673 złote oraz koszty zastępstwa przez radcę prawnego - 5 417 złotych.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., zasądając od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów opłaty od apelacji -

2 690 złotych oraz zastępstwa radcy prawnego wg stawki określonej zgodnie z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018 poz. 265), tj. w wysokości 2 700 złotych.